

Corre, viu!

Un relat de: [Nia](#)

Ves i viu, ràpid! Tu que pots. Tu que encara hi ets a temps. No es pot tornar enrere. Que no arribi el final, on el següent pas ja no hi serà. Només els records, si es que tens sort. Els anys. Quin concepte més absurd. No hi ha manera de vèncer-los, sempre seran una lluita perduda. Fem el que fem, ells guanyaran. Tinc la immensa sort de poder comptar amb la percepció del final, d'aquesta opaca i pesant visió d'una vida que s'acaba. Indiferència i dolor; la gran antítesis vital consumint-se. Viu abans de desaparèixer, en històries que existiran de tant en tant en unes poques generacions fins a extingir-se, per passar a formar part de la immensa herència de la humanitat. Mentre en aquest món hi haurà, impregnant una sensació, reflexió o sentiment, una mica de tu, en aquella descendència viva que els carrega. Mentre l'evolució humana continua corrent per desxifrar l'escrit més llarg que ens descriu, cada una de les lletres que millor han sobreviscut en aquest món i que en un moment van deixar-te'l gaudir a tu.